

selv om der også skal gives noget salær ved siden af? I dag er problemet jo, at hvis man kan se, at en sag vil koste f.eks. 1.500 kr., må der slet ikke gives nogen retshjælp. Det kunne jo godt være, at borgeren godt kunne betale de 700 kr., men ikke selv kunne betale 1.500 kr., og hvis der ikke gøres noget ved satserne, kan det derfor betyde, at der bliver færre og færre, der overhovedet får retshjælp. Dermed får man en besparelse, men jeg går ikke ud fra, at det var det, man ønskede med lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Line Barfod, at det er det modsatte, vi ønsker med lovforslaget. Vi skulle jo gerne komme i den situation, at man uanset sin økonomiske formåen har en mulighed for at få sin sag prøvet, hvis man med bare en vis rimelighed kan argumentere for, at det er nødvendigt for en selv, at man f.eks. får sagen prøvet ved domstolen.

Så vil jeg også sige til fru Line Barfod, at det her er vores bud på, hvordan vi bedst kan gøre det inden for de økonomiske rammer, der nu er gang i. Men jeg lytter naturligvis gerne under udvalgsbehandlingen, hvis fru Line Barfod har kreative og omkostningsneutrale input til, hvordan vi kommer videre på også dette område.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Så vil jeg gerne gå til noget andet, nemlig spørgsmålet om de principielle sager og ministerens principielle holdning til, om man skal kunne få fri proces til en sag, selv om man måske ikke umiddelbart har udsigt til at vinde sagen, men der dog er en mulighed for, at man kan vinde den. Jeg tænker på de sager, hvor man mener, at domstolene skal ind i billedet, og hvoraf nogle er så principielle, at det er Højesteret, der skal tage stilling til dem, f.eks. spørgsmålet om EU-traktatens forhold til grundloven osv. Her må man have mulighed for at få fri proces, også selv om der måske ikke er udsigt til, at man vinder sagen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Line Barfod, at her mener jeg der er tale om en meget delikat balance mellem på den ene side ikke at afskære folk fra at få prøvet deres sag ved en anden instans, men på den anden side sikre, at vi ikke belaster domstolene

unødigt med nogle sager, hvor man kan sige, at det ligger på den flade hånd, at her får sagsøgeren aldrig nogen sinde ret i de påstande, han måtte komme med. Der ligger efter min opfattelse en balance i, hvordan man skal skønne for med rimelig sandsynlighed at kunne sige, at sagen vil falde ud til den ene eller den anden side.

Jeg forstår sådan set godt de mere egentlig principielle og ideologiske årsager til, at fru Line Barfod gerne ser, at man i princippet altid har mulighed for at gå meget langt, i hvert fald i sager, hvor der er bare en flig af håb om, at man måske får ret. Men det skal selvfølgelig måles imod, om man bare holder hele domstolssystemet i gang i en sag, hvor der ikke er noget nyt, og hvor der ikke er noget, der tyder på, at man får medhold i nogle af de punkter, man måtte have et synspunkt om og derfor har anlagt sag om.

Jeg er ikke sikker på, at fru Line Barfod og jeg kan blive enige, for det kan godt være, at vi, når det kommer til stykket, ligger lidt forskellige steder, når det skal afgøres, hvornår sandsynligheden er så stor, at man bør have en mulighed for at søge videre. Jeg medvirker gerne til at prøve at klargøre området under udvalgsbehandlingen, men jeg må blot sige, at jeg stadig synes – også af hensyn til den enkelte borger eller forening eller organisation – det er mest fair, at man et eller andet sted siger: Nu kan der ikke gås videre i systemet.

Jeg mener ikke, at man bare skal have mulighed for at klage, hvis man ved, at klagen bliver afvist, og det tror jeg såmænd heller ikke fru Line Barfod ønsker. Men med de forbehold synes jeg sådan set, det vil være udmærket at tage en mere principiel drøftelse af, hvor meget der skal til, for at man kan få en ekstra mulighed for at få prøvet sin sag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.